

lyrde Tanken. Heraf vil det allerede fremgaae, at jeg hører til dem, som modtage Lovudkastet med Taknemmelighed og Erkjendtlighed, men, hvad Skæbne det nu end vil faae i Rigsdagen, er det min Overbeviisning, at Efterflægten vil vide at erkjende, at den ærede Minister har gjort sig fortjent ved at forelægge det og ikke mindre ved den værdige og smukke Maade, hvorpaa han indtil dette Dieblit har vidst at bære det under Discussionen. Jeg slutter mig saagodtsom i Et og Alt til de desværre kun faa Medlemmer, der have taget Lovudkastet i Forsvar, og navnlig til de ærede Medlemmer for Veile Amts 3die Valgkreds (Carlsen) og Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) i Forbindelse med den ærede Minister, men der er enkelte Betragtninger, som andre ærede Herrer have søgt at gjøre gjældende, og hvorom jeg skal tillade mig at sige et Par Ord. Jeg deler ikke den Frygt, at Vedtagelsen af en Lov som denne vilde være en Dødsdom over Danmarks Skove. Det samme ærede Medlem, som fremspørte denne Betragtning, som senere til at sige, saavidt jeg erindrer Ordene, at det, at hælde Skovvængen, var en altfor stor Foræring til de paagjældende Skoveiere; det maatte godtgjøres ved en Erstatning, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at, skøndt Skovvængen nu har bestaaet i 61 Aar, er det dog en Sandhed, som ikke kan rokkes, at den ikke er bleven overholdt. Der er mangfoldige Skovstrækninger, vel ikke store, men dog heller ikke saa ganske smaa, som i den Tid, der er gaaet fra 1805 til nu, ere forsvundne. Om det er paa Grund af mangelfuld Control, eller af andre Grunde, skal jeg ikke inblade mig paa, men en Sandhed er det, at de ere borte, og at Masser af Skoveiere, som have været skovforpligtede, — det er nemlig enhver Mand, som har en Eiendom, hvorpaa der i 1805 fandtes Eg og Bøg, thi de skulle da findes der endnu, hvis der ikke er givet speciel Tilladelse til at rydde dem, — uden saadan Tilladelse have ryddet dem bort, og altsaa have gjort sig skyldige i en Lov-

overtrædelse. Det er dog, vel at mærke, ikke sagt, at det er de nuværende Eiere, der have gjort Sigt, men det er ikke vanskeligt at paavise, at der kan være Voliger, jeg kan gjerne sige i Snesviis, i et eneste Sogn, som ligge paa Jorðer, der ere skovforpligtede efter Forordningen af 1805, og hvor der ikke har været nogen Tilladelse til at rydde Skovene. Der er derimod andre Eiendomsbesiddere, som have holdt sig de gjældende Lovbestemmelser efterrettelig og have opfyldt deres Skovforpligtelse; men vil man nu, idet man tager Forpligtelsen fra dem, sige til dem: I skulle betale, medens de, der, om jeg saa maa sige, have været frække nok til at trodske den bestaaende Lovbestemmelse, hvilket i Tidens Løb er gaaet hen uden Til- og Paatale, Intet skulle betale, da er dette noget betænkeligt for mig. Jeg seer imidlertid ikke, hvorledes man skal finde den rette Lovovertræder, som har bortryddet Skoven tværtimod Anordningen af 1805, thi Eiendommene kunne i Tidens Løb have haft mange forskellige Eiere, og den Paagjældende vil vel meget ofte, ja i de fleste Tilfælde, ligge i Graven. Det er paa Grund af denne Betænkelighed, at jeg ikke kan gaae ind paa den omhandlede Tanke, uagtet den tværtimod ikke har saa meget Afstrækkelighed for mig, idet jeg erkjender, at det ganske vist er en Indrømmelse, man vil gjøre, uden at faae noget Tilsvarende derfor. Det fortjener ogsaa her at komme i Betragtning, hvad den ærede Minister, jeg troer gjentagne Gange, har fremhævet, at man ikke i sin Tid gav nogen Erstatning for den Servitut, der lagdes paa Eiendomme; vedkommende Grundeiere, som ved et reent Tilfælde havde en Eiendom, hvorpaa der i 1805 var noget Eg og Bøg, fik ingen Erstatning, fordi man forpligtede dem til at holde det samme Territorium bevoget med Skov. — Ligesom man altsaa, i det Mindste paa mange Steder, ikke har respecteret den hidtil bestaaende Skovforordning af 1805 i den nævnte Henseende, saaledes har man heller ikke respecteret den i en anden Henseende. Det er blevet sagt, — og med Rette, thi det er lov-